

ПРЕДОДОВІЄ.

Извѣстнѣ вамъ є, шъ блаторазвѣмна бѣлгарска юностъ! какъ еще штъ 1815, до 1845. мое то трѣдательное стараніе за Славенобѣлгарско то просвѣщеніе въ Сѣѣровъ, и, какъ непрестаннѣ въ училище то на свато то Превраженіе, поучавахъ нѣжнѣ тѣ юностъ, въ кое то и акъ не сѣмъ дрѣго нѣщо направилъ, какъ то єдни мниміи челоуѣцы завистъ ради, выкатъ велераснѣ и несмысленнѣ шъ далекъ, безъ да испытатъ потенкъ: Обаче пакъ дадохъ доволно распаленіе на нѣжно то юношество, и примѣръ на сколныте мѣста и градове, кои то въ онова время нито на умъ имъ дохождаше, чи безъ училища и ученіе дрѣго нѣщо, ни є возможно, да искорени штъ бѣдно то отечество многордишно то невѣжество.

Понеже сакога вдѣхновахъ въ сѣрдечно то имъ средоточіе онова благородно чѣвство, чрезъ кое то имъ подобаваше за да быкатъ покинни на владѣтелство то, поселѣшни на родители те си, на учители, на стары те, и найпаче способни и достейни за да ползѣватъ природно то си отечество, и да шѣщатъ сладость тѣ мѣ. зацо то въ него перви пѣтъ сѣ видели сѣнце то. Авъ мысла, чи ги инаправихъ малш нѣщо да развѣмѣлатъ, какъ дрѣго исцѣленіе за да исцѣли и со всѣмъ да искорени многордишно то помраченіе, не може, шкенъ ученіе то, училища та, и благородно то стараніе за да бы, бѣдно то отечество, поставили похвално; и найпаче въ това златно время, въ кое то и милосерднѣйшій царь нашъ СѢЛТАНЪ